

že však odsúdenie na zavretie mladistvých, ktoré nastupuje aj namiesto nedobytného trestu peňažitého, môže mať pri opätovnom trestnom čine mladistvého a pre dokonalé posúdenie jeho osobnosti dôležitosť, ríšsky minister pravosúdia nariadil, aby každé takéto odsúdenie oznamovalo sa na osobitnom tlačive príslušnému úradu trestného registra. Tieto oznamy nebudú tvoriť súčiastku trestného registra, avšak sa tam budú uschovávať až do dokonaného 20. roku mladistvého, kedy sa zničia. Výpisy z týchto špeciálnych záznamov, ktoré nemajú povahu výpisov z registra trestného, môžu dostať na výslovnú žiadosť len súdy, štát. zastupiteľstvá, najvyššie ríšske a krajinské úrady a najvyššie úrady strany, ako aj určité bezpečnostné policajné úrady.

Pre úplnosť treba konečne spomenúť, že príslušníkov Hitlerovej mládeže (HJ) možno trestať aj osobitným služobným trestom zv. služobné zavretie mladistvých (Jugenddienstarrest) pre ťažké previnenia proti služobnému poriadku HJ. Tento disciplinárny trest vykonáva sa vo forme zavretia na konci týždňa alebo ako súvislý trest na slobode od 3 do 8 dní. Pre ten istý trestný čin možno zpravidla uložiť alebo zavretie mladistvých, alebo tento disciplinárny trest. Pri praktickom vykonávaní prejavuje sa dokonalá spolupráca medzi pracovníkmi mládeže na strane jednej a sudcami mládeže na strane druhej.

Záverom možno povedať, že zavretie mladistvých je tvrdým, ale účinným prostriedkom pre výchovu nemeckej mládeže, bez zbytočných teoretických príkras, a majúcim na myslí len záchranu čím väčšieho počtu mladých ľudí pre národnú pospolitosť. Jeho ukladanie predpokladá vyspelú, tvrdú mládež a ešte vyspelejších sudcov mládeže. Pri jeho zavedení Nemci neobzerali sa na rôzne moderné výchovné metódy pri ukladaní trestov, ale vybrali si prostriedok, ktorý na mladistvého previnilca pôsobí odstrašujúcim spôsobom a svojou tvrdosťou dá mu navždy odstrašujúci príklad. Inštitúcia táto pri vyspelosti výchovy nemeckej mládeže a školeného káдру sudcov mládeže prinesie iste úspech a pri všetkej svojej tvrdosti možno o nej povedať, že chráni dobrú povesť mladistvého, berie ohľad na jeho budúcnosť a je preto jedným z mnohých praktických vymožeností nového právneho usporiadania národnesocialistického Nemecka.

Dr. Štefan Juráš:

O platnosti kartelových smlúv po štátoprávnych zmenách.

I.

Otázka platnosti kartelových smlúv bývalého štátneho územia je ešte dnes stále predmetom mnohých úvah vzhľadom na úpravu hospodárskych pomerov v priestore, ktorý tvoril

pred štátoprávnymi zmenami jednotné štátne územie. Sú to pochopiteľne predovšetkým problémy hospodárskej politiky, ktorých riešenie závisí predovšetkým na medzisháttných rokovaniach medzi zainteresovanými štátmi. Pri konečnom riešení komplexu otázok v tomto smere budú rozhodovať často momenty politické a iné, takže nemožno predvídať podľa určitých pravidiel vývoj tým skôr, že je tu úsilie hospodárske politicky vybudovať veľkopriestorový komplex. Toto hľadisko je a bude predovšetkým rozhodujúce.

Bez ohľadu však na tieto okolnosti a hľadiská, som sa sústredil na otázku platnosti kartelových smlúv so stanoviska čiste juristickeho. Predosielam vopred, že matéria je veľmi sporná. Túto spornosť si treba vysvetliť predovšetkým tým, že niet opory v ustanoveniach príslušných zákonov a jestvujúca judikatúra vedľa medzer má tu nejednotné stanovisko. Tento zjav si treba vysvetliť tým, že zákonodarca nepredpokláda priamo revolučné zmeny a vlivy pri úprave smlúv o vzájomnom plnení. Upozorňujem na túto skutočnosť už preto, že nepovažujem túto otázku bôbec za vybavenú. V našom špeciálnom prípade ide o kartely, ktoré tvoria samostatní podnikatelia v normálnych časoch, aby si zaistili jednotný postup vo výrobných, odbytných, úverových a predajných otázkach. Hexner¹⁾ definuje pojem kartelov odlišným spôsobom a sùtreďuje spoločný postup na odbyt tovaru, pričom poznamenáva, že vo výnimočných prípadoch sa týka podnikateľská organizácia aj prídeltu výrobných kontingentov pre jednotlivé podniky. Kritika tejto definície môže byť predmetom úvahy národohospodárskej. Spomenul som Hexnerovú definíciu výslovne len preto, lebo som chcel poukázať na to, ako sa funkcia kartelov u niektorých autorov jednostranne chápe. Hexner kladie dôraz na moment dobrovoľného vstupu účastníka do kartelu, aby tým zdôraznil voľnosť rokovania pre toho ktorého účastníka. V tomto pochopení pravda by potom bol pri rozviazaní kartelovej smluvy trochu odlišnejší postup účastníka, lebo skupiny účastníkov, pri otázke platnosti a neplatnosti kartelovej smluvy v mimoriadnych pomeroch, akých sme boli svedkami v nedávnej minulosti. Vystupoval by totiž do popredia príliš samostatný podnikateľ a tento by pochopiteľne riešil rozviazanie obligačného pomeru, vzniklého uzavretím kartelovej smluvy s hľadiska vlastného osohu a teda príliš individualisticky bez ohľadu na všeobecné pomery, ktoré sú pri vytýčení nášho problému predovšetkým smerodajné. Po mimoriadnych udalostiach ide o to, ako jednotlivý účastník hodnotí udalosti, ktoré majú vliv na výkon práva a povinností, vyplývajúcich z uzavretej kartelovej smluvy. Pomery, najmä pokiaľ ide o odbytové otázky, hodnotí po rozpadnutí

¹⁾ Erwin Hexner: Grundlagen des tscheslowakischen Kartellrechtes. Berlin, Carl Heymanns Verlag, 1929.

štátneho celku a vzniku nových štátnych útvarov každý účastník iným spôsobom. Hexner stavia do popredia striktné ustanovenia nášho súkromného práva, podľa ktorého nezaväzí pri platnosti smluvy, ako ktorý účastník hodnotí pomery.

Szladits²⁾ poukazuje v súvisi s vplyvmi mimoriadnych pomerov na hospodársku nemožnosť. Objavila sa v súdnej praxi za svetovej vojny a získava stále širší a širší podklad. Szladits uvádza toto v tejto súvislosti.

»Az ú. n. gazdasági lehetetlenül és alakjában voltaképen a bíróság számol azoknak a gazdasági alapfeltevéseknek a felborulásával, amelyekre a felek, eredetileg, viszonos szolgáltatásaik érdekegyensúlyát alapították (clausula rebus sic stantibus). Nem szabad azonban szem elől téveszteni, hogy az ilyen belenyúlás a szerződő felek viszonyaiba, alapjában rendíti meg a szerződési hűséget, amelyen mai gazdasági életünk épül. Azért ezzel a végső remédiummal csak olyankor szabad élni, ha a viszonyok változása oly mértékű és annyira előreláthatatlan, hogy minden józan számítást felborít és minden értelmes kockázatvállalást messze meghalad. Valójában a gazdasági katasztrófák enyhítése...«

Otázku doložky rebus sic stantibus považuje Hexner za veľmi problematickú a Kubeš dokonca za smutne preslávenú. Kubeš³⁾ vylučuje pri tejto otázke nemožnosť aj »nedostižnosť« a nazýva tento prípad odpadnutím typického predpokladu, za ktorého došlo k uzavretiu kartelovej smluvy. Kubeš⁴⁾ sa pri tom opiera na Piskovo špecifické spracovanie, pri ktorom odpadnul typický predpoklad na rozdiel od predpokladu individuálneho, ktorý ponecháva úplnú voľnosť účastníkovi. Kubeš sa odvoláva na to, že v § 901 všeobecného občianskeho zákonníka ostala otázka právneho významu neskoršieho odpadnutia typického predpokladu otvorenou a teda v občianskom zákonníku bez riešenia. Tento názor Kubešov je neprijateľný, lebo je tu predsa ustanovenie § 936 všeob. občianskeho zákonníka, ktorý pripúšťa zreteľ na zmenu okolností, ktoré by mohli zmariť účel, pre ktorý sa smluva uzavrela.

Bez ohľadu však na tento problém za mimoriadnych pomerov sa otázka clausula rebus sic stantibus ukázala byť plne správnu, keďže pri kartelových smluvách sa právom predpokladá, že platnosť smluvy je mlčky obmedzená len do tých čias, pokiaľ trvajú pomery, za ktorých sa uzavrela. Vyplýva to z typického predpokladu každej kartelovej smluvy býva-

²⁾ Dr. Szladits Károly: A magyar magánjog vázlatá. II. Rész, Könyvkiadóvállalata, Budapest 1935.

³⁾ Dr. Vladimír Kubeš: Nemožnost plnění a právní norma. — Orbis 1938.

⁴⁾ Dr. Vladimír Kubeš: Pocta Kallabovi: Mimořádné poměry a platnost smlouvy. — Orbis 1939.

lého štátneho územia, totiž v jednotnom štátnom území. Podľa tohto predpokladu sa smluvne objavovali výrobné, odbytové aj predajné pomery v každej jednotlivej smluve býv. Česko-Slovenskej republiky.

Zásada *rebus sic stantibus* právne za mimoriadnych pomerov plne obstojí tým skôr, že naše obyčajové právo ju uznáva. Hexner veľmi opatrne popiera, že by toto uznanie obyčajového práva dostačovalo vo všeobecnosti, ale ničím túto svoju pochybnosť nepodopiera.

Judikatúra toto stanovisko plne potvrdzuje. Poukazujem najmä na rozhodnutie Najv. súdu v Brne Rv III. 1801/28, z ktorého vysvitá:

a) Klausula *rebus sic stantibus* nemusí byť uvedená vo smluve,

b) aby sa mohla niektorá strana na doložku »*rebus sic stantibus* odvolávať, treba, aby sa pomery podstatne zmenily, a to v tom smysle, že z plnenia jednej strany by mohla mať druhá strana neprimerané výhody.

Rozhodnutie Vážny č. 35 uznáva doložku *rebus sic stantibus* takto: »zásada vrcholí v úvahe, že každý dohovor účinný s mlčky ujednaným dodatkom, pozbude účinnosti, keď vzniknú po uzavretí smluvy okolnosti, ktoré keby sa boly predvídaly, by boly maly v zápätí, že by ku smluve nebolo došlo«.

Pri svojom stanovisku pre *clausula rebus sic stantibus* dochádza Hexner k nejasnému záveru, že ide o temný bod nášho obligačného práva bez toho, že by sa s touto otázkou podrobnejšie zaoberal. Kubeš sa obracia od pozitívneho práva primárneho k sekundárnemu právu, ktoré vidí v § 7 všeob. občianskeho zákonníka, ktorého zásada platí aj u nás. Na základe citovaného paragrafu dochádza k tomuto výsledku:

»Lze tudíž odstoupiti od smlouvy, resp. smlouvu prohlásiti smlouvou za neplatnou, odpadne-li typický předpoklad, to jest předpoklad, který vždy se klade za základ smlově druhu, o který právě běží. Vyžaduje se dále, aby změna byla nepředvídatelná, a aby předpoklad se nevztahoval na skutečnosti vlastní sféry, leč že by běželo o zásahy rázu všeobecného«.

Shrnujem preto túto časť svojej úvahy v tom smysle, že klausula *rebus sic stantibus*, prijatá súkromným právom, dáva u nás náležitú právnu základňu pre riešenie otázky platnosti kartelových smlúv za mimoriadnych pomerov. Kartelové smluvy bývalého štátneho územia sa robily pri hodnotení istých pomerov a najmä so zreteľom na jednotné štátne územie. Vznikom dvoch štátnych celkov nezostal ani jedon z predpokladov neporušený, takže možno uzatvárať so zreteľom na platné právo a judikatúru, že po nastalých mimoriadnych okolnostiach kartelové smluvy bývalej Česko-Slovenskej republiky sa staly bezúčinnými.

Ostávala by ešte otázka, či toto zistenie o bezúčinnosti by sudca vyniesol z úradnej povinnosti, alebo či by sa muselo ponechať stranám, aby neplatnosť namietať. Tu považujem za správne prisvedčiť stanovisku, ktoré ponecháva rozhodnutie o tak zásadnej otázke priamo sudcovi bez ohľadu na námietky strán. Rozhodnutie sudcu bude bez ohľadu na prejav vôle strán platíť ex tunc.

II.

Skúmanie otázky platnosti kartelových smlúv bývalého štátneho útvaru podľa zákona o karteloch čis. 141/1933 Sb. z. a n. sa sústreďuje na §§ 26 a 27 citovaného zákona. Ustanovenia týchto paragrafov dávajú totiž možnosť smluvným stranám jednostranne odstúpiť od kartelovej dohody, keď jej uplatňovaním sa ich podnikanie natoľko hospodársky povážlivo ohrožuje, zťažuje alebo znemožňuje, že strana, ktorá uzavierala smluvu, nemohla pri bedlivosti riadneho obchodníka tieto okolnosti predvídať.

Štátoprávne zmeny, ktoré nastaly, možno nazvať dôvodom, ktorý by obstál podľa paragrafov 26 a 27 citovaného zákona. V týchto prípadoch by súd právnej požiadavke strany odstúpiť od smluvy iste vyhovel a pripustil by dočasné opatrenie v smysle § 27 ods. 3 kartelového zákona, a to v najširšom rozsahu.

Treba si však postaviť otázku pre voľbu postupu. Je bezpodmienečne potrebné komplikované pokračovanie podľa §§ 26 a 27 kartelového zákona alebo je možné jednoducho prehlásiť kartel za **automaticky rozpadlý** bez toho, že by strana brala účasť na zvláštnom procese o odstupe. Komentár ku kartelovému zákonu čis. 141/1933 Sb. z. a n., ani judikatúra neodpovedá na túto otázku, keďže ide zrejme o prípad úplne výnimočný.

Osvojme si preto najprv mienku tých, podľa ktorých sa kartel automaticky rozpadol. Táto strana bude dokazovať, že postup podľa § 26 citovaného zákona prichádza v úvahu len vtedy, keď nastanú rozličné zmeny, predovšetkým hospodárskeho rázu, ktoré síce zasahujú do hospodárskeho podnikania ako celku, ale predsa sa týkajú len individuálne príslušného kartelu. Toto ustanovenie však nemohlo pamätať na prípady, kedy nastanú tak veľké verejnoprávne zmeny, že sa základné predpoklady pre utvorenie kartelu úplne zrútily. Budú ukazovať na to, že proces o odstup je úplne zbytočný, lebo veľkosť zmien a ich dosah je evidentná.

Keď skúmam túto otázku s hľadiska prísne formálneho, javia sa nám §§ 26 a 27 citovaného zákona ako nezbytné predpoklady pre ten prípad, že sa má kartelová smluva stať predčasne bezúčinnou. Formálny postup podľa citovaných paragrafov treba preto zachovať, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že

zákonodarca podriadil kartely zvláštnej evidencii a vyhradil otázku rozhodnutia existencie kartelov administratívne mu aktu.

Po prísnom rozboře obidvoch mienok dochádzam k výsledku, že sa kartel automaticky rozpadol. Dôvody pre toto stanovisko vidím v týchto bodoch:

Odstup od kartelovej dohody podľa § 26 predpokladá, že dohoda je účinná, teda kartel sa nestal vôbec bezpredmetným. Jedon alebo viacerí partneri odstupujú, ostatní členovia zostávajú zásadne v kartelu. Nastalo »delenie« kartelu, ale pôvodný základ existuje. Nevidím rozhodujúci moment v tom, keby na pr. od kartelovej dohody odstúpili všetci partneri, takže by v kartele zostal jedon účastník, ktorý by bol inej mienky. Nerozhoduje ani fakt, že kartel prakticky prestal existovať. Nemožno ani porovnávať štátoprávne pomery, ktoré nastaly v roku 1938 po udalostiach v Mnichove s tými, ktoré nastaly dňa 14. III. 1939. V prvom prípade by bol súd musel podrobne skúmať požiadavku účastníka, ktorý by uplatňoval odstup od kartelovej dohody, zväziť všetky okolnosti a rozhodnúť, či je odstúpenie odôvodnené alebo nie. Naproti tomu zmeny, ktoré nastaly vznikom Slovenskej republiky, sú tak rozsiahle, že sa zrušil základ kartelu, totiž jednotné územie, na ktorom sa mala uplatňovať kartelová smluva. Vidím tu preto absolútnu nemožnosť ďalšej existencie kartelu.

Na toto moje stanovisko sa bude právom namietat, že existujú aj kartely medzinárodné a predovšetkým tú okolnosť, že súkromnoprávne dohody rozpadnutím bývalého štátneho útvaru sa nestaly eo ipso len pre zánik Česko-Slovenskej republiky bezúčinnými. V každom prípade však je pre obidve názory spoločný záver:

Keď nebudú všetci účastníci ochotní zostať aj naďalej partnermi kartelu, poťažne niektorý z partnerov bude tej mienky, že za zmenených pomerov nie je viazaný kartelovou smluvou, kartel prestane existovať. Rozdiel bude len v tom, že v prvom prípade sa tak stane bez akéhokoľvek formálneho procesu s účinnosťou ex tunc, to je k 14., poťažne 15. III. 1939.

V druhom prípade pôjde o komplikované riešenie v smysle § 27 kartelového zákona, ktorý má niektoré normatívne nedostatky. Zrušenie kartelovej smluvy bude pôsobiť podľa pozitívneho zákonného predpisu ex nunc, t. j. odo dňa, kedy sa stane rozsudok, vyhovujúci žalobe, právoplatným.

Nemôže byť o tom pochybnosti, že by súd nevyhovel žalobe, ktorá by sa podala v tom prípade, keby niektorý účastník odporoval odstupu.

Riešenie platnosti kartelovej smluvy po štátoprávnych zmenách v roku 1939 na základe kartelového zákona je možné len pri uvážení jedného alebo druhého názoru, Prvý názor, totiž automatická bezúčinnosť kartelovej dohody zodpovedá

hľadiska účelnosti a spravodlivosti. Druhý názor, totiž otázka odstupu od smluvy podľa § 26 kartelového zákona, je viac rázu formalistického. Po praktickej stránke — a tá je konečne rozhodujúca — ide len o rozdiel v termíne, od ktorého má upadnutie, poťažne rozhodnutie celého kartelu byť bezúčinným.

III.

Keď hodnotíme otázku platnosti kartelových smlúv pre územie býv. Česko-Slovenskej republiky, núka sa aj otázka riešenia tohto problému s hľadiska verejnoprávneho.

Kartelovou smluvou na území bývalého štátneho celku viazali účastníkov, ktorí sú dnes na území Protektorátu Čechy a Morava a nie územie Slovenskej republiky. Kontrahenti smluvy sú teda voči sebe navzájom cudzincami. Vyskytuje sa preto právna otázka,

a) či kartelová smluva je vôbec záväzná voči skupine účastníkov, ktorí podnikajú na území nového štátu,

b) či prípadné prispôbovacie zmeny, zodpovedné novým štátovým pomerom by neznamenali vytvorenie nového obligáčného úkonu, ktorý by bol vystavený neprípustným stratám suverenných práv dvoch verejných mocí.

Je nesporné, že štátové a politické zmeny na území bývalej Česko-Slovenskej republiky priniesli v hospodárskej štruktúre novo vzniklých štátnych celkov také podstatné zmeny, ktoré vzhľadom na hospodársky stav v čase uzavretia kartelovej smluvy priamo znemožňujú, poťažne ohrozujú podnikanie v rámci kartelovej smluvy s platnosťou na bývalé celoštátne územie Česko-Slovenskej republiky.

Kartelovú smluvu treba posudzovať s právneho hľadiska práv a záväzkov vzhľadom na všetkých účastníkov ako jednotný celok. Delenie smluvných práv a záväzkov je nemožné už aj z toho dôvodu, že podľa ustanovenia kartelového zákona čis. 141/1933 Sb. z. a n. má štátna verejná moc zaistené určité rozsiahle zásahové práva. Súčasný stav by viedol k tomu, že takýto zásah by vykonávaly nezávislé na sebe dve rôzne suverenné štátne mocí. V tom okamihu by došlo k nežiaducim stretom takýchto výsostných práv a tým nesplneniu podstatného účelu kartelovej smluvy.

Medzi takýmito zásahovými právami verejnej moci už podľa obsahu kartelového zákona treba uviesť:

Preventívne opatrenia verejnej moci, ako je evidencia kartelu a zbierka kartelových dohôd, hlásenie výluk, hlásenie podľa § 12 kartelového zákona, evidencia cien (dnes prakticky bezvýznamné), povinnosť kartelov hlásiť štátnemu úradu štatistickému kartelové ceny a sadzby (dva štatistické úrady), aby bol zaistený podklad pre posúdenie činnosti kartelov,

ak vznikla pochybnosť, či je takáto činnosť v súlade s verejnými záujmami a zmocnenie dané vláde na úpravu colných sadzieb.

Vývoj pomerov priniesol však ďalšie rozdiely, pokiaľ ide o zásah štátnej moci do právneho postavenia kartelov. Nariadením zo dňa 10. I. 1940 ríšskeho zákona I. str. 43 sa zaviedol pre územie Protektorátu Čechy a Morava, teda časti bývalého kartelového územia, zákon o zriadení nútených kartelov zo dňa 15. VII. 1933 (ríš. zák. I. str. 488) s výnimkou ustanovení § 1. odst. 2 a § 5. odst. 2, ako aj nariadenia k prejednávajúcimi miestami) zo dňa 6. X. 1933 (ríš. zák. I. str. 724). V zákone o zriaďovaní nútených kartelov sa dáva ríšskemu ministrovi hospodárstva právo za účelom úpravy trhu, slučovať podniky v kartely, alebo tieto pripojiť už k jestvujúcim sväzom. Najdôležitejšie je ustanovenie § 2 citovaného zákona, podľa ktorého môže ríšsky minister hospodárstva, najmä upravovať práva a povinnosti členov a ostatné právne pomery sväzov. Na území nášho štátu niet takéhoto alebo toľko podobného zákona, poťažne nariadenia.

Ďalšia významná zmena nastala vládnym nariadením zo dňa 19. XII. 1940, uverejneným v čiastke 14 Sb. z. a n. Protektorátu Čechy a Morava, v smysle ktorého »ústredným sväzom priemyslu, obchodu a remesiel, náleží povinnosť bdieť nad tým, aby dohovory medzi členmi ústredných sväzov alebo medzi združeniami členov, ako aj opatrenia z týchto usnesení vyplývajúce a vydané, ktorých účelom je upravovať trhy, a ku ktorým došlo v obore priemyslu, obchodu a remesiel, boli v súhlase so záujmami celého hospodárstva Protektorátu Čechy a Morava a s hospodárskymi potrebami a s hospodárskou líniou Veľkonemeckej ríše« (§ 1 citovaného vládneho nariadenia). Sústavným podávaním zpráv o rokovaníach pre úpravu toho-ktorého oboru na trhu priamou účasťou vyslaných zástupcov sa zaisťuje dozor ústredným sväzom nad jednotlivými kartelmi. Naše zákonodárstvo nepozná ani v tomto smere dosiaľ podobnej úpravy pre kartely.

Po colnej únii Protektorátu Čechy a Morava s Ríšou sú to najmä tieto úpravy príslušných úradov, kde by nastal stret práva dvoch štátnych subjektov:

Opatrenie Národnej banky č. 329 Sb. z. a n. o kontrole vývozu zboží.

Vyhláška č. 103 ministra obchodu zo dňa 30. septembra 1940, č. j. 728.689/1940 v Úradnom liste č. 228/1940 o prevádzaní kontroly dovozu (povoľovacie riadenie).

Vyhláška č. 104 ministra obchodu zo dňa 30. septembra 1940, č. j. 728.689/1940 v Úradnom liste č. 228/1940 o prevádzaní kontroly dovozu (riadenie devízové).

Vyhláška č. 105 ministra obchodu zo dňa 30. septembra 1940, č. j. 728.691/1940 v Úradnom liste č. 228/1940 o prevádzaní kontroly vývozu zbožia.

Vládne nariadenie zo dňa 28. septembra 1940, č. 322 Sb. z. a n. o vyrovnávaní niektorých záväzkov a pohľadávok v pomere k cudzine.

Vládne nariadenie zo dňa 28. septembra 1940, č. 321 Sb. z. a n. o novej úprave meny.

Vládne nariadenie zo dňa 25. septembra 1940, č. 315 Sb. z. a n. 1940, ktorým sa vydávajú ďalšie ustanovenia o dani z obratu (druhé nariadenie o dani z obratu).

Vládne nariadenie zo dňa 26. septembra 1940, č. 326 Sb. z. a n. 1940 o zmene organizácie a príslušnosti finančných úradov v obore cla, spotrebných daní a monopolov.

Dr. Ferdinand Lendvaj:

Výklad § 547 ods. 2. Tp. v spojitosti s § 7 zákona č. 562/1919.

Mohol by sa stať tento prípad:

Proti oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu sa odvolá povereník pre oslobodenie obžalovaného zpod obžaloby, na neho vznesenej pre istý trestný čin. Odvolací súd zmení I. stupňový rozsudok, obžalovaného uzná vinným a odsúdi ho na základe obžaloby. V smysle vyššie citovaného § 7 zák. č. 562/19 Sb. a nar. upraví okresný súd, aby dodatočne rozhodol o podmieničnom odklade výkonu trestu.

Okresný súd usnesením podmieničným výkon trestu obžalovanému aj skutočne povolí. Proti tomuto usneseniu sa odvolá povereník štátneho zastupiteľstva. A tu je otázka, či krajský súd nemá toto odvolanie odmietnuť na základe § 549 Tp., ako zákonom neprípustné, lebo ide o odvolanie do trestu a tu je ono podľa § 547 ods. 2. Tp. vylúčené, lebo

1. je v neprospech obžalovaného a
2. nejde o prípad vo spojitosti s § 92 Tp., ani s § 21 zák. čl. XL/1879.

Skutočnosť, že povereník svoj opravný prostriedok označí ako odvolanie, nepadá tu na váhu a učiní tak správne, lebo podľa § 7 ods. 3. zák. č. 562/19 Sb. z. a n. výrok o podmieničnom odklade trestu je podrobený tým istým opravným prostriedkom ako výrok o treste. Opravný prostriedok sa tu teda volá odvolaním a je to jediný prípad, kedy sa proti usneseniu podáva odvolanie a prakticky sa to opiera o dôvod § 385, č. 2. Tp. — ako hovoria aj poznámky malého Milotovho vydania Trestného poriadku.